

Sedm dní. Čtyři úmrtí. Jediná šance chytit vraha.

VE STÍNECH

G. R. HALLIDAY

HOST

VE STÍNECH

G. R. HALLIDAY

Přeložila Ema C. Stašová

BRNO 2020

From the Shadows

Copyright © Highland Noir Ltd 2019

Cover photo by Marc Owen / Arcangel Images Limited

Cover design by Dan Mogford

Translation © Ema C. Stašová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0279-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0280-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0281-3 (Formát MobiPocket)

PÁTEK

KAPITOLA / 1

Na černé obloze nad vrcholky západoskotského Wester Rossu vyšly první podzimní hvězdy, ale Robert si jich nevšiml. Dotlačil kolo do potemnělé garáže, přibouchl za sebou vrata a rozklepaný zimou uháněl ke světlu v přední části domu — hlavu přitom nezvedl ani jednou. Ale druhý muž, ten, který ho sledoval ukrytý ve stínech mezi stromy, si hvězd všiml. A okamžitě pochopil, že mu dávají znamení.

Na prahu Robert zaváhal, pak znovu vytáhl z kapsy mobilní telefon. Věděl, že by měl počkat, ale zoufale si ty zprávy potřeboval pročíst ještě jednou.

Byly opravdu od mámy? Nedávalo to smysl. A co ten telefon? Ráno, když vyrážel do školy, ho našel na řídítkách horského kola, byl tam přilepený páskou. I to postrádalo smysl. Jenomže od té doby, co matka odešla, nedávalo smysl nic. Jako by se všechno o stupeň vychýlilo ze své osy. Robert sáhl do kapsy z tmavé džínoviny. Měl nutkání zkontrolovat, jestli tam mobil pořád je. Pak ucukl, odolal puzení znovu si zprávy přečíst. Tušil, že by ho mohl zaslechnout táta a ještě by do toho strkal nos. Vždyť to on mohl za to, že odešla. Určitě jí něco provedl. Jistě udělal něco strašného, a právě to ji přimělo odejít.

Robert otevřel domovní dveře. Bylo odemčeno, už celé týdny. Táta i nadále doufal, že se vrátí. *Pořád si myslí, že by o něj mohla mít zájem.* Uvnitř se ozval nějaký zvuk, tlumené šoupanutí na rozvrzaném gauči. Dovedl si představit, jak tam táta sedí, natahuje krk a dělá si naděje.

„To jsem já,“ zvolal Robert s jednou rukou na zábradlí.

„Myslel jsem, že půjdeš ze školy rovnou domů.“ Tak už i tátův hlas zní slabě. Slabě a trapně. „Je ti teprve šestnáct. Říkal jsem ti přece, že mi máš zavolat, abych věděl, že seš v pořádku.“

„No tak jsem se na to vykašlal. Se s tím smiř.“ *Samozřejmě že je slaboch, proč by ho máma jinak opouštěla?* Jen co to Robertovi prolétlo hlavou, pohltila ho hrůza a až odkudsi z hloubi nitra se vynořilo druhé možné vysvětlení: *Odešla kvůli tobě.*

Ne.

Stiskl mobil v kapse. Tohle je důkaz. Chce se s ním sejít. Proč by ho žádala o schůzku, kdyby odešla kvůli němu? Jenomže matka mu nikdy neříkala Roberte. Vždycky jen Robbie nebo Robe. Tak proč by najednou měnila své zvyky? Prohrábl si krátké tmavé vlasy. Měl by to probrat s tátou, dát mu přechíst, co mu poslala. *Možná se máma...* Robert hledal správná slova. Zhroutila, propadla depresi.

Na tu myšlenku se upnul, byla jako záblesk světla ve tmě. Tím by se celá věc vysvětlila. Proč odešla, i ty prapodivné zprávy. Nejspíš se styděla, bála se, co si o ní lidi pomyslí. Robert si představoval, jak ji něžně pohladí po tváři. *To nic, mami, máš přece nás.* Ohlédl se k obývacímu pokoji, ale zarazil se, protože zaslechl přidušený zvuk, ozýval se z místnosti. K ustavičně staženému žaludku se přidal zvláštní, dosud nepoznaný strach. Chlapec totiž právě pochopil, že slyší svého otce brečet. Radši se otočil a potichu se vytratil po schodech.

Na horním konci schodiště otevřel dveře do svého pokoje. Všechno se v něm bilo. Jako by byl starý a unavený životem a zároveň i mladý a bezmocný, to vše naráz.

Když vstoupil dovnitř, praštil ho do nosu zvláštní závan. Že by nějaký parfém? Ten mámin? Robert při té myšlence potřásl hlavou — tomu se říká planá naděje. Ohlédl se, protože po chodbě zrovna cupital jejich skotský deerhound. Fenka Ellie už měla své roky a přes oči jí splývala chundelatá šedá srst. Přitiskla mu čumák k noze a proklouzla do pokoje. Robert ji pohladil po měkkém kožíšku a sledoval, jak se nemotorně škrábe na postel. Než zalehla, její velké kostnaté tělo se zatočilo dokola.

Robert strčil do dveří, které se zadržly o koberec, a odložil na zem batoh. Měl nějaké domácí úkoly. Učení na zkoušky. Mrkl na opuštěný školní rozvrh připíchnutý na zdi, který se ztrácel v potměném rohu. Než máma odešla, škola ho bavila. Hltal všechny informace, které by mu pomohly vypadnout z téhle zatracené díry. Turisté jezdili na severozápadní Skotskou vysočinu, a zejména do této oblasti, za vysokohorskými túrami. A kvůli plážím. Dokonce sem prý cestují také proto, aby na temných nebesích, kam nedosáhlo žádné pouliční osvětlení, pozorovali hvězdy a planety. Ale jen si zkuste, jaké to je žít v zapadlé rokli uprostřed ničeho. Znovu zavrtěl hlavou a dál hypnotizoval rozvrh. Měl teď plnou hlavu mámy, takže se prostě nedokázal zaobírat ničím jiným.

U stolu znovu zabořil prsty do kapsy. Ale zarazil se, protože si u potmělé lampy všiml hrnečku. Byl to tátův oblíbený bílý, s potiskem dobového válečného plakátu, který podněcoval k pěstování zeleniny.

Napřáhl se a rozsvítil lampičku, na mobil v tu chvíli dočista zapomněl. Hrnek byl ještě teplý. Horká čokoláda. Tu měl nejradši. Zaváhal ho pocit provinilosti. Takhle mu táta po svém dává najevo, že ho chápe, že je na tom stejně. Robert se husté, sladké tekutiny s chutí napil. A ještě jednou. Příjemně opanovala všechny jeho smysly a on ulehl na postel vedle Ellie. Na holé kůži paže cítil její uklidňující měkkou srst. Z přízemí k němu matně doléhal zvuk puštěné televize. I to ho zvláštním způsobem uklidňovalo, čert vem všechno ostatní.

Ellie zakňučela a vztyčila hlavu. Robert se zadíval tam, kam ona, do stínů v potměném rohu pokoje, k oknu. Skoro jako by na něj temnota zírala na oplátku. Při té myšlence se zachvěl a vytáhl z kapsy ten divný telefon. Zaváhal, ale pak začal psát, než si to zase rozmyslí. „Rád bych tě viděl. Kdy se potkáme?“ Odeslat.

Odhodil telefon na postel a pohládl Ellii po hlavě. Po měkkých chomáčcích na uších. Nasával její nezaměnitelnou vůni, učiněný výtazek domácího tepla a bezpečí. Prohlížel si trsy srsti,

kteřé jí padaly do očí, pak zamrkal. Každý pramínek jako by mu vystupoval před očima, úplně jasně. Zamrkal podruhé. Tentokrát se mu pes skoro rozmlžil.

Vtom Ellie znovu zakňučela. Náhle se vztyčila, seskočila z postele a toporně se došourala k oknu. Ohlédla se a podívala se na něj, bělma měla větší než obvykle. Začala se hrabat v haldě jeho prádla, které leželo u okenního parapetu.

„Copak je, Ellie?“

Robert si uvědomil, že mumlá a po bradě mu tečou sliny. Chtěl si pusu utřít, ale ruka ho neposlechla. Zachvátila ho panika. Pokusil se na posteli posadit, ale nemohl se ani hnout.

Zaječel.

Ale z úst vyšel jen šepot. Znovu se pokusil vstát. Jakmile pochopil, že nemůže ani pohnout krkem nebo zvednout prst, zmocnila se ho čirá hrůza.

„Tati, prosím tě, pomoz mi,“ snažil se zakřičet. Jenže slova mu uvízla v krku.

Tati. Prosím tě.

Všechny ty ošklivé věci, které otci řekl.

Televize přestala hluchet. Robert zaslechl cvaknutí. Otec zhasínal světla v obýváku a dole na chodbě.

Ellie se rozštěkala. Pysky se jí okolo zažloutlých špičáků jen chvěly. Robert opět zachytil ten zvláštní slabý závan. Pokusil se polknout a cítil, jak mu sliny stékají do krku. Sytě sladká chuť, ale za ní ještě něco. Stopa hořkosti. Znovu zkusil polknout. Nic. Může dýchat? Plíce měl jako ve svěráku a panika narůstala.

Tati. Prosím tě! Pomoz mi.

Pak se na schodech ozvaly otcovy kroky. Známé vrzání podlahových prken — právě se zastavil na konci schodiště, přímo u Robertova pokoje. Otevřel dveře.

Tatínku.

Ta stará útěcha, která si poradí se všemi úzkostmi. S tmou i příšerami.

„Robe,“ ozval se tátův hlas z chodby, „všechno mě to mrzí. Co se přihodilo s mámou a tak dál. Můžeš se mi kdykoli svěřit, vždyť víš...“

Prosím tě, pomoz mi, tati. Ale slova vázla v krku a on ležel zády ke dveřím, takže mu otec neviděl do tváře.

„Probereme to zítra.“ Zdálo se, že je otec příliš zničený a nešťastný, než aby se od syna domáhal odpovědi. „Pojď, Ellie, jde se do pelechu.“

Fenka zakňučela a znovu zaštekala. Nechtěla se od okna ani hnout.

Podívej se na mě, tati. Prosím tě, podívej se na mě!

Robert slyšel, že otec popošel o krok blíž. „Ellie, tak šup,“ přikázal hlasitěji. Pes se neochotně odvrátil od okna, uposlechl pánův povel. S kňučením se ještě zastavil v nohách Robertovy postele a pak zmizel z dohledu.

Robert křičel a křičel.

Ale z úst mu nevyšla ani hláska. Slyšel, jak se zaklaply dveře, a otcovy kroky na chodbě se zvolna vytrácely.

Hleděl do tmavé části pokoje. Nahořklá pachut' horké čokolády ho páčila ve slinách, které se mu hromadily na jazyku. Ten nepatrný závan parfému, co pomalu dozníval. Zíral před sebe, nemohl se hýbat a oči si postupně zvykaly na tlumené světlo.

V domě se rozhostilo dlouhé ticho. Pak zničehonic zavrňel telefon, který ležel na posteli vedle něj. Jenomže Robert se nemohl napřáhnout a zkontrolovat ho. Hlavu měl jako přikovanou na místě, aspoň tedy přiměl oči, aby se zaměřily co nejdříve doleva. Na obrazovce zahlédl jediné slovo: „Teď.“

Zprávu doprovázel zvuk z rohu pokoje u okna, z místa, kde na zem splýval závěs. Znělo to, jako by tam někdo funěl — nasával do plic obrovské přívaly vzduchu.

Potom látka měkce sklouzla po koberci a závěs se dal do pohybu.

Robert zíral do tmy. A z ní se na něj usmíval bledý bílý obličej.

SOBOTA

KAPITOLA / 2

Nahé tělo leželo naaranžované ve zvláštní poloze, s trupem v předklonu a tváří přitisknutou na bažinatou zem. Inspektorka Monica Kennedyová si prohlížela jeho týl. Tmavé černé vlasy a o něco níž na zádech rudé řezné rány na děsivě bílé, křehké kůži. Zápach tlejícího masa. Její první šéf v Glasgow kdysi prohlásil, že na ten puch člověk do smrti nezapomene. Měl svatou pravdu.

Přelétla pohledem po hrbolatém políčku. Prostíralo se poblíž průlivu Minch, který odděloval západní pobřeží Skotské vysočiny od Vnějších Hebrid. V dálce za vodou v odpoledním oparu matně rozeznávala strmé svahy ostrova Skye. Jako by se tam na obzoru krčila nějaká příšera.

K nejbližšímu domu to odsud bylo půl kilometru. Dost daleko na to, aby sem někdo nepozorovaně přemístil tělo. Možná to udělal v noci. Nemusel spěchat. Tak by na to šla ona. Ve vyšetřování závažných zločinů měla praxi osmnáct let, takže by se z vraždy uměla vyvlíknout. Ne že by se o tom nějak šířila — rozhodně to nebylo téma, které by jen tak mezi řečí nadhodila u piva. Přesto ji to pomyšlení uklidňovalo, zvláště má-li teď za úkol vypátrat a zastavit člověka, který se na téhle nádherné samotě zbavil své oběti.

Monica se znovu zadívala na tělo. Řezné rány, modřiny a krev, ale žádná zjevná příčina smrti. Málem by ho pohladila — ozvalo se její mateřské já, chtěla ho začít utěšovat. Ale copak lze uchladit mrtvého? Měla by se vzpamatovat. A tak si jen dřepala. Opatrně se sklonila a uhladila stébla trávy u nohou oběti, forenzní oblek přitom zapružil a zašustil. Tělo mělo na kůži nafialovělé podlitiny z nahromaděné krve. To znamenalo, že ho sem někdo umístil, ještě než se krev usadila, anebo ho přinejmenším předem naaranžoval do téhle konkrétní pozice.

Očima prozkoumala bílá záda. Patřila chlapci, tím si byla jistá, ale nahlas to vysloví, až to bude potvrzené. Když člověk mluví rychleji než myslí, vždycky někomu ublíží. Takže nejdřív ať to prozkoumá a potvrdí nejmíň osm lidí. Monica přešla do kleku a pod jednorázovým ochranným oblekem ucítila studenou, vlhkou zem. Vtom jí padl zrak na něco zvláštního, až zatajila dech. Naklonila se blíž.

„Proboha živého,“ zamumlala.

Potom vstala. Ještě vteřinku si tělo prohlížela a pak se vydala k zástupu čumilů, kteří se shromáždili u cesty, aby z téhle nečekané sobotní kratochvíle vytrískali co nejvíc. Přitočil se k ní neznámý policista. Ten tady asi bude nový, pomyslela si Monica. Pracovala v tomhle zapadlém koutu Skotské vysočiny přes čtyři roky a úporně se snažila zapamatovat si jména a tváře všech zdejších příslušníků v civilu. Sice se jí to moc nedařilo, ale snaha byla.

Jen co si policista všiml její úctyhodné výšky, zarazil se. Jak jinak. Nemile jí to připomnělo, že v tom bílém obleku určitě vypadá jako maškara, kterou sem do polí nastrčili, aby strašila děti. Obzvláště s tou její bledostí a dlouhýma rukama i nohama, co jí z obleku vyčnívaly. Ten jí byl ostatně malý. Už velikost L nebyla žádná výhra. Ale dopracovat to až k XL nebo XXL...

Ježíšikriste. Monica potřásla hlavou a zahrnala pocit trapnosti, který měla ze své velikosti, zpátky pod pokličku, kam patřil. Jsou přece na místě činu, podle všeho jde o vraždu a ona má na povel celé vyšetřování. A copak v tom ohyzdném obleku nevypadá příšerně každý?

Zhluboka se nadechla a vyprostila se z kombinézy, jako když se hlad svléká z kůže. Poskládala ji a hodila do papírového pytle, který ležel hned vedle a čekal na analýzu forenzního týmu. Myslela na mikroskopická vlákénka důkazů, jež možná nasbírala poblíž těla. Na částičky smrti, které se beznadějně přichytily na její druhou, forenzní kůži.

Policista na ni dál civěl s otevřenými ústy, jako by její bizarní zjev nějak souvisel s mrtvolou, která se za nimi krčila na zemi. Jako by se ocitl v jakémsi dosud nepoznaném, hrůzostrašném světě.

„Co je?“ šlehla po něm pohledem a zamračila se. Napůl si přála, aby okomentoval její připitomělý vzhled.

Zavrtěl hlavou a dál třesl oči, krve by se v něm nedořezal. Snažil se něco vykoktat, ale slova mu vázla v krku. Uvědomila si, že policista nejspíš vidí mrtvolu poprvé v životě. Možná je v šoku. Monica se na zlomek vteřiny zastyděla. Vlastně má kliku, že mluví s ní, a ne s jejím novým kolegou. Konstábl Crawford se naštěstí ještě nevrátil z víkendu, ať už v jeho průběhu podnikal cokoli. S kýmkoli, v jakékoli posteli. Do elitního vyšetřovacího týmu ho povýšili teprve nedávno, tudíž měli společnou práci na prvním případu zatím před sebou, ale ze schůzí, kterých se oba účastnili, už vytušila, že rád zneužívá slabín druhých. Sebenepatrnější náznak nejistoty vnímal jako příležitost zazářit a předvést své vyšetřovatelské schopnosti.

Policista se opět pokusil promluvit, ale slova stále nikde. Protentokrát se nad ním Monica slitovala.

„Kdo našel tělo?“

„Dorazil jsem na místo činu jako první... na základě tísňového volání. Tyto osoby zde byly na procházce.“ Ukázal na muže se ženou, kteří postávali u rozblíkaného policejního vozu. V sílící tmě podzimního odpoledne působily záblesky modré na jejich obličejích studeně a zvyšovaly i pocit venkovního chladu.

Monica si mladou dvojici přeměřila. Měli sladěné nepromokavé oranžové bundy, které stály nějakých tři sta liber a byly dělané do hor, kam se tento pár v životě nevypraví. U nohou jim způsobně seděl vycvičený černý kokršpaněl. Z jejich výrazů bylo zjevné, že jsou v šoku. Podle všeho mladí studovaní lidé, doktoři nebo právníci. Monica je z okruhu podezřelých rovnou vyloučila — ovšem i tuto myšlenku si zatím radši nechá pro sebe.

„Ten pes, přiběhl sem a... Našli tělo.“ Policista si přešel roztrěsenou rukou po čele. „Zajistil jsem podezřelý...“ Zhluboka se nadechl a vzal to ještě jednou. „Zajistil jsem svědky na místě činu a zadržel je za účelem výslechu, poté jsem celou oblast uzavřel, kdyby...“

Monica přikývla. Měla by ho nějak uklidnit, protože se určitě děsil, jestli něco náhodou nepopletl. Ale rozhodla se, že to neudělá. Možná přece jen něco zvorál, a na povrch to vyplave až časem.

Otočila se po zvuku auta, které zastavilo na okraji pole neda-leko hloučku lidí. Stříbrné audi. Monica sledovala, jak z vozidla vystupuje konstábl Connor Crawford. Byl malý a šlachovitý, tmavě zrzavé vlasy měl vyčesané do husté patky. V kanceláři se mezi dámským osazenstvem šuškal, že je „vysportovaný“, případně rovnou „kus“. Ale Monice se zdál nafintěný, ba změkčilý. Prostě takový nadutý krasoň — přitažlivý frajírek, kterému se nedá věřit. Rozhlédl se a všechno prozkoumal pohledem, jako by tušil problémy.

Monice neuniklo, že má na sobě stejný hnědý oblek, jako když včera odcházel z práce. Až na to, že teď byl zmuchlaný z hospod a klubů, nebo co že to kolega po práci obrážel. Monica pocítila jakési profesní uspokojení, že ho zřejmě odhadla správně. *Ale prosím tě, Crawford, tady problémy fakt hledat nemusíš, pomyslela si. Ony už si tě našly samy, máš je přímo před nosem.*

Odvrátila se, aby musel přijít on za ní, a sledovala, jak forenzní tým staví policejní stan. Dívala se, jak se ve větru třepotá a vlní bílý nylon, který na pozadí tmavnoucí oblohy působil jako živý.

„Musíme se zaměřit na všechny pohřešované mladé lidi. Nevíte, jestli tady v okolí někdo nezmizel?“ zeptala se Monica mladého policisty, jenž pořád ještě stál vedle.

Zavrtěl hlavou, oči mu tékaly za Moniku k mrtvole. „Kdo proboha mohl něco takového udělat?“

Povzdechla si. No ano, kdo? A hlásek uvnitř její hlavy kontroval: *A kdo ne? Celý tenhle svět jde do háje.*